

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

(piektā palāta)

2005. gada 7. jūnijā *

Lieta T-303/03

Lidl Stiftung & Co. KG, Nekarsulma [*Neckarsulm*] (Vācija), ko pārstāv P. Gross [*P. Groß*], *avocat*,

prasītāja,

pret

Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko pārstāv U. Pflēgars [*U. Pflēghar*] un G. Šneiders [*G. Schneider*], pārstāvji,

atbildētājs,

* Tiesvedības valoda — vācu.

otrs procesa ITSB Apelāciju padomē dalībnieks un persona, kas iestājusies lietā —

REWE-Zentral AG, Ķelne (Vācija), ko sākotnēji pārstāvēja M. Kinkeldijs [M. Kinkeldey], pēc tam — M. Kinkeldijs un Č. Šmits [C. Schmitt], advokāti,

par prasību par ITSB Apelāciju pirmās palātas 2003. gada 30. jūnija lēmumu lietā R 408/2002-1 attiecībā uz valsts preču zīmes "SOLEVITA" īpašnieka iebildumiem pret Kopienas vārdiskas preču zīmes "Salvita" reģistrāciju.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA
(piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Vilars [M. Vilaras], tiesneši F. Deuss [F. Dehousse] un D. Švābi [D. Šváby],

sekretārs H. Jungs [H. Jung],

ņemot vērā prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2003. gada 4. septembrī,

ņemot vērā ITSB atbildes rakstu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 16. janvārī,

ņemot vērā personas, kas iestājusies lietā, atbildes rakstu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 16. janvārī,

pēc tiesas sēdes 2004. gada 30. novembrī

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Prāvas priekšvēsture

- 1 1997. gada 14. augustā *REWE-Central AG* Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) iesniedza Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, pamatojoties uz grozīto Padomes 1993. gada 20. decembra Regulu (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1994, L 11, 1. lpp.).
- 2 Reģistrācijai pieteiktā preču zīme ir vārdisks apzīmējums “Salvita”.
- 3 Preces, attiecībā uz kurām tika pieteikta preču zīmes reģistrācija, ietilpst 5., 29., 30. un 32. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija

- 30. klase: “Mērces, kompoti, saistvielas mērcēm, sausās mērces, kečups, mārnutki, kaperi; kafija, tēja, kakao, šokolāde, šokolādes izstrādājumi, pulveris kakao dzērienu pagatavošanai; šokolādes dzērieni, marcipāns, riekstu masa, izstrādājumi no marcipāna un riekstu masas; pudiņi, deserti no pudiņiem, sviestmaižu masa, kas pagatavota galvenokārt no cukura, kakao, riekstu masas, piena un/vai taukiem; šokolādes konfektes, arī ar pildījumu; cukurs, konditorejas izstrādājumi, vaniļas cukurs, konfektes, jo īpaši karameles, piparmētru karameles, augļu karameles, košļājamās konfektes, ledenes, košļājamās gumijas nemedicīniskām vajadzībām; rīsi, tapioka, kafijas aizstājēji; picas; milti, pārtikas produkti no graudaugiem, pilnībā izlobīti graudaugi, proti, rīsi, kvieši, auzas, miežu putraimi, rudzi, prosa, kukurūza un griķi, šie produkti arī jauktā veidā un citos izstrādājumos, jo īpaši kviešu klijas, kviešu asni, kukurūzas milti, linsēklas, musli un musli tāfelītes (galvenokārt no graudu pārslām, žāvētiem augļiem, riekstiem), graudu pārslas, popkorns; maize, smalkmaizītes, konditorejas izstrādājumi un saldumi; makaroni un pilngraudu makaroni, jo īpaši nūdeles; gatavā cepamā mīkla, aromātiskās vielas ēdienu pagatavošanai, biskvīti kūkām, pārtikas ledus, saldēts krēms; medus, melases sīrups, raugs, cepamais pulveris; pulveris pudiņu pagatavošanai; sāls; sinepes; etiķis, garšvielas, garšvielu maisījumi, pipari graudos, sāļie cepumi, graudu čipsi, sālīti un nesālīti rieksti un citas uzkodas, kas ietilpst 30. klasē; visi iepriekš minētie produkti, (attiecīgā gadījumā) arī diētiskie produkti nemedicīniskām vajadzībām, visi iepriekš minētie produkti (cik vien iespējams) arī saldēti un konservēti, sterilizēti vai homogenizēti”;

- 32. klase “Alus; minerālūdeņi, gāzēti ūdeņi un citi bezalkoholiskie dzērieni; augļu un dārzeņu dzērieni, augļu sulas; sīrupi un citas sastāvdaļas dzērienu pagatavošanai; dzērieni, kas pagatavoti no sūkalām; šķīstošie pulveri dzērienu pagatavošanai”.

4 1998. gada 13. jūlijā preču zīmes reģistrācijas pieteikums tika publicēts *Bulletin des marques communautaires* [Kopienas Preču Zīmju Biļetenā] Nr. 50/98.

- 5 1998. gada 13. oktobrī *Lidl Stiftung & Co. KG* iesniedza iebildumus pret pieteiktās preču zīmes reģistrāciju, atsaucoties uz iespēju maldināt [sajaukšanas iespēju] Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē. Šie iebildumi bija pamatoti ar to, ka pastāv agrāka Vācijas preču zīme "SOLEVITA", kas reģistrēta 1983. gada 27. jūnijā, lai apzīmētu preces, kas ietilpst 32. klasē Nicas Nolīguma nozīmē. Iebildumi bija vērsti pret dažādām precēm, kas ietilpst 29., 30. un 32. klasē un ir norādītas Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumā.

- 6 Ar 1999. gada 27. oktobra vēstuli persona, kas iestājusies lietā, lūdza prasītāju iesniegt šīs preču zīmes izmantošanas pierādījumu atbilstoši Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. punktam.

- 7 2000. gada 18. janvārī ITSB Iebildumu nodaļa aicināja prasītāju iesniegt šādu pierādījumu divu mēnešu termiņā.

- 8 2000. gada 14. februārī prasītāja iesniedza:
 - apliecinājumu, ko parakstījis starptautisko iepirkumu direktors un kas datēts ar 2000. gada 27. janvāri, par preču, kuras apzīmētas ar preču zīmi "SOLEVITA", apgrozījumu Vācijas Federatīvajā Republikā laika posmā no 1993. līdz 1999. gadam;

 - ar preču zīmi "SOLEVITA" laika posmā no 1993. līdz 1999. gadam pārdoto preču sarakstu, sauktu "Solevita bis 10-1999" (līdz 1999. gada oktobrim — "Solevita"), ar atzīmi "Stand : 23. März 1998 — 27.01.00" (aktualizēts: 1998. gada 23. marts — 27.01.2000.);

- ar preču zīmi “SOLEVITA” tirgū laistu dažādu augļu sulu iepakojuma paraugu kopijas, visas bez datuma.
- 9 2002. gada 28. martā Iebildumu nodaļa noraidīja prasītājas iebildumus. Pamatojot savu lēmumu, tā būtībā paskaidroja, ka prasītājas iesniegtie dokumenti bija nepietiekami, lai pierādītu, ka valsts agrākā preču zīme ir patiesi un faktiski izmantota. It īpaši Iebildumu nodaļa norādīja, ka uz iepakojuma paraugiem nav datuma, ka apliecinājumam ir tikai relatīvs pierādījuma spēks, jo to ir izstrādājis prasītājas darbinieks, kas ieņēm vadošu amatu, un turklāt šis apliecinājums ir tikai norāde uz preču zīmes izmantošanu. Iebildumu nodaļa uzskatīja, ka prasītāja nebija iesniegusi ne fakturrēķinus, ne trešo personu paskaidrojumus, lai pamatotu vai apstiprinātu pašas norādītos apgrozījuma apjomus, tādējādi iesniegto pierādījumu pārbaudes rezultāti ļāva secināt, ka nav pierādīta patiesa un faktiska izmantošana. Turklāt Iebildumu nodaļa paskaidroja, ka iebildumi ir jānoraida, pamatojoties uz to, ka konfliktējošajiem apzīmējumiem nebija nekādas līdzības.
- 10 2002. gada 10. maijā prasītāja iesniedza apelāciju par Iebildumu nodaļas lēmumu. Konkrēti tā uzskatīja, ka šajā lietā bija iesniegts preču zīmes izmantošanas pierādījums. Turklāt prasītāja uzskatīja, ka Iebildumu nodaļa bija pārkāpusi viņas tiesības tikt uzklausītai tāpēc, ka viņai nebija iespējas sniegt savus apsvērumus par vērtējumu attiecībā uz pierādījumiem, kas iesniegti, lai pierādītu preču zīmes faktisko izmantošanu. Iebildumu nodaļa bija pārkāpusi arī “dispozitivitātes” principu, jo persona, kas iestājusies lietā, nebija apstrīdējusi preču zīmes izmantošanu.
- 11 Ar 2003. gada 30. jūnija lēmumu (turpmāk tekstā — “Apstrīdētais lēmums”) ITSB Apelāciju pirmā padome noraidīja apelāciju.

- 12 Būtībā Apelāciju padome attiecībā uz preču zīmes izmantošanas pierādījumu norādīja, ka apliecinājums, kas apstiprināts ar amatpersonas parakstu, bija vienpusējs paziņojums, ko sniedza ieinteresētā puse jeb tās uzņēmuma vadošais darbinieks, un ka šāds apliecinājums nav pietiekams, lai pierādītu objektīvus faktus, izņemot gadījumu, ja to apstiprina papildu pierādījumi, tādi kā fakturrēķini, kā tas nav noticis izskatāmajā lietā. Turklāt, tā kā iepakojuma paraugu kopijās nav nekādu norāžu uz tirdzniecības perioda ilgumu, Apelāciju padome uzskatīja, ka tās, tāpat kā citi izvirzītie pierādījumi nevar apstiprināt norādīto apgrozījuma apjomu. Tas Apelāciju padomei ļāva spriest, ka Iebildumu nodaļa bija pareizi secinājusi, ka dokumenti, kas iesniegti, lai pierādītu preču zīmes izmantošanu vērā ņemamā laika posmā, nebija pietiekami.
- 13 Kas attiecas uz tiesībām tikt uzklausītam Regulas Nr. 40/94 73. panta otrā teikuma izpratnē, Apelāciju padome norādīja — ITSB, veicot dokumentu pārbaudi, ir tiesīgs izmantot visas norādes, ko sniegusi puse, nedodot tai iepriekšēju iespēju izteikt par to savu nostāju, jo tiek uzskatīts, ka attiecīgajai pusei ir zināmas konkrētās norādes. Attiecībā uz "dispozitivitātes" principu Apelāciju padome uzskatīja, ka jautājums par preču zīmes izmantošanu ir pakļauts šim principam tikai tiktāl, ciktāl pieteicējs var jebkurā brīdī atsaukt savu pieteikumu. Tādējādi Iebildumu nodaļa nav pārkāpusi Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punktu.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 14 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

15 ITSB un personas, kas iestājusies lietā, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

16 Prasītāja, pamatojot savu prasību, izvirza trīs pamatus. Balstoties uz pirmo pamatu, tā apstrīd Apelāciju padomes secinājumu, saskaņā ar kuru izskatāmajā lietā netika iesniegts preču zīmes izmantošanas pierādījums. Balstoties uz otro un trešo pamatu, prasītāja norāda, ka attiecīgi ir pārkāptas tiesības tikt uzklausi un dispozitivitātes princips.

Par preču zīmes faktiskas izmantošanas pierādījumu

Lietas dalībnieku argumenti

17 Prasītājas izvirzītais pirmais pamats balstās uz izklāstu, kas izvērsts piecos punktos.

- 18 Pirmkārt, atgādinot Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. un 3. punkta redakciju un atsaucoties uz vairākiem ITSB Apelāciju padomes pieņemtiem lēmumiem, prasītāja norāda, ka "faktiska" izmantošana ir jāsaprot kā agrākas preču zīmes patiesa izmantošana tirgū ar nolūku piesaistīt potenciālo klientu uzmanību precēm un pakalpojumiem, ko piedāvā ar šo apzīmējumu. Tādējādi Regulas Nr. 40/94 43. panta 3. punkts neprasa preču zīmes izmantošanas izvērstu pierādījumu atšķirībā no citiem noteikumiem, tādiem kā šīs pašas Regulas 7. panta 3. punkts. Pietiek pierādīt, ka agrākā preču zīme tiešām ir izmantota un ka tā tirgū nav izmantota vienīgi kā "fiktīvas tiesības".
- 19 Otrkārt, prasītāja norāda uz faktu, ka Apelāciju padome savā lēmumā atsaucās uz Tiesas 2003. gada 11. marta spriedumu lietā C-40/01 *Ansul (Recueil, I-2439. lpp.)* un Pirmās instances tiesas 2003. gada 12. marta spriedumu lietā T-174/01 *Goulbourn/ITSB — Redcats ("Silk Cocoon") (Recueil, II-789. lpp.)*. Prasītājai šķiet, ka Apelāciju padome uzskata, ka šajos divos spriedumos tika risināti jautājumi par to, kādi dokumenti ir pietiekami, lai pierādītu preču zīmes faktisku izmantošanu. Prasītāja uzskata, ka tas tā nav, jo šiem diviem spriedumiem nav nekāda sakara ar šīs prasības priekšmetu.
- 20 Treškārt, atsaucoties uz Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. punktu un Komisijas 1995. gada 13. decembra Regulas (EK) Nr. 2868/95, ar ko īsteno Padomes Regulu Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV L 303, 1. lpp.), 22. noteikuma 2. un 3. punktu, prasītāja apstrīd Apelāciju padomes pieeju, saskaņā ar kuru konkrēti dokumenti varētu būt pietiekami, lai raksturotu ticamu izmantošanu Vācijas tiesību izpratnē, bet ne vienmēr ir pietiekami, lai pierādītu izmantošanu Regulas Nr. 40/94 izpratnē. Šī piezīme it īpaši attiecas uz faktu, ka apliecinājuma pierādījuma spēks tika atzīts par mazāk pārliecinošu, nekā to parasti atzītu Vācijas tiesībās.
- 21 Ceturtkārt, prasītāja uzsver, ka apstrīdētais lēmums ir pretrunā ITSB Apelāciju trešās padomes 2001. gada 11. jūlija lēmumam, kas pieņemts lietā R 759/2000-3

“Grafenwalder”/“Grafenwalder”. Šajā lietā iebildumu iesniedzēja iesniedza apliecinājumu, mēneša apgrozījuma atskaiti par attiecīgo periodu, ar tās preču zīmi aptverto divu preču kopijas, kā arī reklāmas bukletu. Prasītāja norāda uz faktu, ka Apelāciju padome, noraidot Iebildumu nodaļas viedokli, savā lēmumā, it īpaši 22. punktā, noteica, ka “pierādījumi, ko sniedza iebildumu pieteicēja, izskatāmajā lietā ir pietiekami, lai atbilstu šīm prasībām, jo vairāk tāpēc, ka noteikums [Regulas Nr. 2868/95 22. noteikums] neprasa, lai kumulatīvi iesniegtu visus šī noteikuma tekstā minētos pierādījumus”. Prasītāja uzskata, ka šis juridiskais viedoklis turklāt atbilst Apelāciju otrās padomes lēmumam, kas pieņemts 2000. gada 8. novembrī lietā R 756/1999-2, “DOCTORS”/“DOC & TORS”.

22. Piektkārt, prasītāja uzskata, ka lietā esošie dokumenti, aplūkoti kopumā, neatstāj nekādas šaubas par to, ka agrākā preču zīme Vācijā — dalībvalstī, kur tā ir reģistrēta — ir ļoti nozīmīgi faktiski izmantota attiecībā uz konkrētām precēm un periodu, kas jāņem vērā. Pamatojot savu viedokli, prasītāja atsaucas uz ITSB Apelāciju pirmās padomes 2001. gada 6. aprīļa lēmumu, kas pieņemts lietā R 129/2000-1, “VISIO”/“VISION”. Prasītāja no tā secina, ka izskatāmajā lietā ir sniegts agrākās preču zīmes izmantošanas pierādījums Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. punkta izpratnē.
23. Savukārt ITSB uzskata — pat ja tas iebildumu procesā nav lūdzis, lai iebildumu iesniedzēja pierāda, ka tās preču zīme izmantošanas rezultātā ir ieguvusi atšķirtspēju, kā to var paredzēt Regulas Nr. 40/94 7. panta 3. punkts, tas tomēr iebilduma iesniedzēju neatbrīvo no tai uzliktā pierādīšanas pienākuma.
24. Gluži pretēji, atbilstoši Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. punkta noteikumiem prasītājai jāsniedz pierādījums, ka apzīmējums konkrētajā periodā faktiski tika izmantots.

- 25 Nav šaubu, ka Regulas Nr. 2868/95 22. noteikuma 3. punkts neprasa, lai visus tajā minētos pierādījumus sniedz kumulatīvi. Tomēr pierādījumiem, ko sniedz iebildumu iesniedzējs, jābūt tādiem, kas ļauj izdarīt skaidrus secinājumus par agrākās preču zīmes izmantošanas vietu, ilgumu, nozīmīgumu un raksturu šīs pašas normas 2. punkta izpratnē.
- 26 Izskatāmajā lietā ITSB atzīst, ka lietā esošie dokumenti ir pierādījumi, kas ir pieņemami Regulas Nr. 40/94 76. panta 1. punkta un Regulas Nr. 2868/95 22. noteikuma 2. un 3. punkta izpratnē. ITSB it īpaši precizē, ka "apliecinājums", ko iesniedza iebilduma iesniedzēja, ir pieņemams pierādījums.
- 27 Tomēr ITSB uzskata, ka tāda paziņojuma pierādījuma spēks ir jāvērtē ar visiem citiem iesniegtajiem pierādījumiem, ņemot vērā to saturu un konkrētos apstākļus izskatāmajā lietā. Šī pārbaude ļauj secināt, ka šis oficiālais paziņojums, aplūkots pats par sevi vai ņemot vērā pielikumā pievienoto preču attēlus, nav pietiekams, lai pierādītu agrāku tiesību faktiski izmantošanu.
- 28 Šajā sakarā ITSB uzskata, ka apliecinājumam pievienotais saraksts tikai atspoguļo paziņojumā norādītos skaitļus, nekalpojot par to pierādījumu. Tātad šīs norādes nav pietiekamas, lai pierādītu faktiski izmantošanu, tāpēc ka tās nav apstiprinātas, piemēram, ar faktūrrēķiniem, katalogiem vai iespiestiem sludinājumiem. Turklāt preču iepakojuma attēli, kas ir bez datuma, ļauj tos uzskatīt par vienkāršiem pieņēmumiem, un tātad tie nevar apstiprināt citus pierādījuma līdzekļus un paziņojumus.

- 29 Persona, kas iestājusies lietā, arī atzīst, ka apliecinājums ir pieņemams pierādīšanas līdzeklis, ko tieši paredz Regulas Nr. 40/94 76. panta 1. punkta f) apakšpunkts. Tomēr tas ir ITSB, konkrētāk, tā Apelāciju padomju, kompetencē — brīvi un saskaņā ar savu izpratni vērtēt šī oficiālā paziņojuma pierādījuma spēku.
- 30 Izskatāmajā lietā norādes uz pārdotajām vienībām un norādītais preču pārdošanas periods parādās tikai apliecinājumā, ko sniedz pašas prasītājas starptautisko iepirkumu direktors. Arī preču attēlus iesniedza prasītāja pati, un tos neapstiprina neviens cits objektīvs pierādījums. Tie nepastiprina apliecinājuma pierādījuma spēku. Faktiski tas ir vienkārši viena lietas dalībnieka rakstveida pieņēmums bez jebkāda pierādījuma spēka. Attiecībā uz iepakojuma paraugiem persona, kas iestājusies lietā, uzskata, ka tie ir vienīgie objektīvie pierādījumi, ko prasītāja ir iesniegusi. Tomēr tajos nav ne mazākās norādes uz to izmantošanas datumu vai attiecīgo periodu.
- 31 Persona, kas iestājusies lietā, norāda arī uz to, ka pat atbilstoši Vācijas tiesībām apliecinājums tikai tad būtu pietiekams, lai pierādītu patiesu un faktisku izmantošanu, ja tam tiktu pievienoti un to atbalstītu citi pierādīšanas līdzekļi. Šajā sakarā tā atsaucas uz ITSB Apelāciju pirmās padomes lēmumu, kas minēts prasības pieteikumā.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 32 Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. un 3. punkts paredz, ka Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteicējs var lūgt pierādījumu, ka agrākā preču zīme ir faktiski izmantota teritorijā, kurā tā ir aizsargāta, piecu gadu laikā pirms preču zīmes, pret kuru celti iebildumi, pieteikuma publikācijas.

- 33 Atbilstoši Regulas Nr. 2868/95 22. noteikuma 2. punktam norādījumiem un pierādījumiem, kas sniedzami nolūkā pierādīt preču zīmes izmantošanu, jāietver norādes par agrākās preču zīmes izmantošanas vietu, ilgumu, nozīmīgumu un izmantošanas raksturu attiecībā uz precēm un pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem tā ir reģistrēta un uz kuru pamata ir iesniegti iebildumi. Saskaņā ar šo pašu noteikumu šīs norādes ir jāsniedz ar "pierādījumiem to pamatojumam".
- 34 Šajā sakarā Regulas Nr. 2868/95 22. noteikuma 3. punktā ir paskaidrots, ka preču zīmes izmantošanas pierādījumi "būtībā" ir ierobežoti ar "tādu" papilddokumentu un priekšmetu iesniegšanu, "kā, piemēram", iepakojumi, uzlīmes, cenrāži, katalogi, faktūrrēķini, fotogrāfijas, laikrakstu sludinājumi un rakstiski paziņojumi, kā norādīts Regulas Nr. 40/94 76. panta 1. punkta f) apakšpunktā, kas tostarp ietver oficiālus rakstveida paziņojumus.
- 35 Turklāt, lai interpretētu faktiskas izmantošanas jēdzienu, ir jāņem vērā fakts, ka prasības, saskaņā ar kuru agrākajai preču zīmei jābūt faktiski izmantotai, lai to varētu pretstatīt Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumam, *ratio legis* ir ierobežot konfliktus starp divām preču zīmēm, ja vien nepastāv taisnīgs ekonomiskais pamats, kas radies, preču zīmei efektīvi darbojoties tirgū (iepriekš 19. punktā minētais spriedums lietā "Silk Cocoon", 38. punkts). Minētais noteikums turpretim neparedz ne novērtēt komerciālos sasniegumus, ne kontrolēt uzņēmuma ekonomisko stratēģiju, ne arī nodrošināt preču zīmju aizsardzību vienīgi tādēļ, ka tās komerciāli izmanto nozīmīgos apjomos (Pirmās instances tiesas 2004. gada 8. jūlija spriedums lietā T-334/01 *MFE Marienfelde/ITSB — Vétoquinol* ("HIPOVITON"), Krājums, II-2787. lpp., 32. punkts).
- 36 Tāpat arī no sprieduma lietā *Ansul* (minēts iepriekš 19. punktā) attiecībā uz to, kā interpretēt Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmās direktīvas 89/104/EEK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 1989, L 40, 1. lpp.), 12. panta 1. punktu, kura normatīvais saturs būtībā atbilst Regulas

Nr. 40/94 43. punktam, izriet, ka preču zīme ir faktiski izmantota, ja tā ir izmantota atbilstoši tās galvenajai funkcijai — garantēt to preču vai pakalpojumu, attiecībā uz kuriem tā ir reģistrēta, izcelsmes identitāti, lai izveidotu vai saglabātu noieta tirgu šīm precēm vai pakalpojumiem, izņemot simbolisku izmantošanu, kuras vienīgais mērķis ir uzturēt preču zīmes radītās tiesības (43. punkts). Šajā sakarā nosacījums attiecībā uz preču zīmes faktisko izmantošanu prasa, lai preču zīme, kas ir aizsargāta konkrētā teritorijā, būtu izmantota publiski un ārpus tās (iepriekš 19. punktā minētais spriedums lietā “Silk Cocoon”, 39. punkts; šajā sakarā un pēc analogijas skat. iepriekš 19. punktā minēto spriedumu lietā *Ansul*, 37. punkts).

37 Preču zīmes faktiskās izmantošanas vērtējums jābalsta uz tādu faktu un apstākļu kopumu, ar ko var pierādīt tās patiesu komerciālu izmantošanu, it īpaši izmantošanu, ko attiecīgajā ekonomikas nozarē uzskata par pamatotu, lai uzturētu vai izveidotu preču vai pakalpojumu, ko aizsargā preču zīme, tirgus daļu, šo preču vai pakalpojumu raksturu, tirgus raksturīgās pazīmes, preču zīmes izmantošanas apjomu un regularitāti (iepriekš 35. punktā minētais spriedums lietā “HIPOVITON”, 34. punkts; šajā sakarā un pēc analogijas skat. iepriekš 19. punktā minēto spriedumu lietā *Ansul*, 43. punkts).

38 Lai pārbaudītu, vai agrākā preču zīme ir faktiski izmantota, ir jāveic visaptverošs vērtējums, ņemot vērā visus izskatāmajā lietā atbilstošos faktoros (iepriekš 35. punktā minētais spriedums lietā “HIPOVITON”, 36. punkts). Turklāt preču zīmes faktiski izmantošanu nevar pierādīt ar varbūtībām vai pieņēmumiem, bet ir jābalstās uz konkrētiem un objektīviem elementiem, kas pierāda preču zīmes patiesu un pietiekamu izmantošanu attiecīgajā tirgū (Pirmās instances tiesas 2002. gada 12. decembra spriedums lietā T-39/01 *Kabushiki Kaisha Fernandes/ITSB — Harrison* (“HIWATT”), *Recueil*, II-5233. lpp., 47. punkts).

39 Izskatāmajā lietā rakstveida apliecinājumā, ko sniedza prasītājas starptautisko iepirkumu direktors, kā arī tabulas formā veidotajā sarakstā par pārdotajām precēm ir norādes uz preču zīmes izmantošanu saistībā ar vietu (Vācija), periodu (1993–1999), apjomu (gada un preces apgrozījums) un attiecīgo preču veidu (galvenokārt augļu sulas).

- 40 Kas attiecas uz rakstveida apliecinājumu, ko sniedza prasītājas starptautisko iepirkumu direktors, ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 40/94 76. panta 1. punkta f) apakšpunkts atbilstoši atsaucei Regulas Nr. 2868/95 22. noteikumā kā preču zīmes izmantošanas pierādīšanas līdzekli paredz "rakstveida paziņojumus, kas apstiprināti ar zvērestu vai ar līdzīgām sekām atbilstoši tās valsts likumiem, kurā paziņojums sastādīts". No tā izriet, ka attiecīgās dalībvalsts likumos ir jānoskaidro, kādas tiesiskās sekas ir vienkāršam rakstveida apliecinājumam, kā tas ir šajā gadījumā, kad tas nav apstiprināts ar zvērestu vai līdzīgā veidā. Izskatāmajā lietā nav šaubu par to, ka rakstveida apliecinājums, ko sniedza prasītājas starptautisko iepirkumu direktors, ir oficiāls apliecinājums un ka Apelāciju padome to kā tādu atzina par pieņemamu. Šī iemesla dēļ un, neanalizējot, kādas ir tā tiesiskās sekas Vācijas tiesībās, šis apliecinājums ir daļa no pierādīšanas līdzekļiem, ko paredz Regulas Nr. 40/94 76. panta 1. punkta f) apakšpunkts, uz kuru atsaucas Regulas Nr. 2868/95 22. noteikums.
- 41 Tomēr, lai gan apliecinājumu un tabulas formā veidotu sarakstu par prasītājas pārdotajām precēm var uzskatīt par pieņemamiem pierādīšanas līdzekļiem, ir visaptveroši jāvērtē lietā esošie pierādījumi, ņemot vērā visus atbilstošos faktorus, lai noteiktu, vai ir pierādīta preču zīmes faktiskā izmantošana. Šajā sakarā ir jānorāda, ka atbilstoši Regulas Nr. 2868/95 22. noteikuma 3. punktam lietas dalībnieku rīcībā ir dažādi preču zīmes izmantošanas pierādījumi. Turklāt ne Regulā Nr. 40/94, ne Regulā Nr. 2868/95 nav nekā, kas ļautu domāt, ka ITSB, aplūkojot preču zīmes izmantošanas pierādījumus to kopumā vai atsevišķi, būtu obligāti jānonāk pie secinājuma, ka ir sniegts faktiskās izmantošanas pierādījums.
- 42 Izskatāmajā lietā, pirmkārt, ir jānorāda, ka apliecinājumu un tabulas formā veidotu sarakstu par pārdotajām precēm ir veidojusi pati prasītāja. Šajā sakarā ir jāatgādina — lai novērtētu, kāds pierādījuma spēks ir dokumentam, pirmkārt, ir jāpārbauda tajā ietvertās informācijas ticamība. Lidz ar to it īpaši ir jāņem vērā dokumenta izcelsme, tā sagatavošanas apstākļi, tā adresāts un, vērtējot tā saturu, jānoskaidro, vai tas šķiet saprātīgs un uzticams (šajā sakarā un pēc analogijas skat. Pirmās instances tiesas 2000. gada 15. marta spriedumu lietās T-25/95, T-26/95, no T-30/95 līdz T-32/95, no

T-34/95 līdz T-39/95, no T-42/95 līdz T-46/95, T-48/95, no T-50/95 līdz T-65/95, no T-68/95 līdz T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 un T-104/95 *Cimenteries CBR* u.c./Komisija, *Recueil*, II-491. lpp., 1838. punkts; skat. arī ģenerāladvokāta Ležē secinājumus lietā C-57/02 P *Acerinox*/Komisija, 2005. gada 14. jūlija spriedums, Krājums, I-6689. lpp., 202. punkts). Ne Regulā Nr. 40/94, ne Regulā Nr. 2868/95 nav nekā, kas ļautu secināt, ka preču zīmes izmantošanas pierādīšanas līdzekļu pierādījumu spēks būtu jāanalizē no dalībvalsts tiesību aktu viedokļa.

- 43 Otrkārt, prasītāja nevienā brīdī procesā ITSB nesniedza citus pierādījumus, kas ļautu apstiprināt tostarp tās apliecinājumā, kā arī tās pārdoto preču sarakstā norādītos skaitļus.
- 44 Vienīgais lietā esošais papildu pierādījums bija attiecīgo preču iepakojuma paraugu kopijas, uz kurām nav datuma. Pat ja šīs kopijas varētu apstiprināt preču zīmes izmantošanas “raksturu” (augļu sula) un, iespējams, “vietu” (šie iepakojuma paraugi bija ar tekstu vācu valodā), tās nesniedz nekādu pierādījumu, lai apstiprinātu šīs izmantošanas periodu un apjomu.
- 45 Visbeidzot, ir jāatgādina, ka papildu ziņas, kas varētu apstiprināt norādes, kas ietvertas apliecinājumā — piemēram, faktūrrēķini, katalogi vai laikrakstu sludinājumi, — nav tādas, ko prasītājai būtu grūti iegūt. Šīs ziņas it īpaši varēja iesniegt procesā Apelāciju padomē, jo vairāk tāpēc, ka Iebildumu nodaļas lēmumā jau bija norādīts uz preču zīmes izmantošanas pierādījumu nepietiekamību.

- 46 Rezumējot iepriekš teikto un ņemot vērā visus atbilstošos faktorus, ir jāsecina, ka Apelāciju padome nav pieļāvusi kļūdu, uzskatot, ka izskatāmajā lietā nebija pierādīta valsts agrākās preču zīmes izmantošana.
- 47 Citi argumenti, ko izvirza prasītāja, nevar atspēkot šo vērtējumu.
- 48 Runājot par faktu, ka Apelāciju padome Apstrīdētajā lēmumā atsaucās uz spriedumiem lietā *Ansul* un lietā "Silk Cocoon" (minēti iepriekš 19. punktā), kuriem izskatāmajā lietā neesot nozīmes, tad pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, ir jāatzīmē, ka Apelāciju padome nenorādīja, ka šajos spriedumos tika risināts jautājums par to, kādi dokumenti ir pietiekami, lai pierādītu preču zīmes faktisko izmantošanu. Kā tas skaidri izriet no apstrīdētā lēmuma 15. punkta, Apelāciju padome tikai atsaucās uz šiem diviem spriedumiem, ciktāl tajos ir definēts jēdziens "faktiska izmantošana" Kopienų tiesību normu izpratnē. Tātad šis arguments balstās uz neapstiprinātiem faktiem.
- 49 Attiecībā uz apstākli, ka Apelāciju padomes agrākie lēmumi būtu pretrunā apstrīdētajam lēmumam, ir jāatzīmē, ka Apelāciju padomes lēmumu likumība ir jāvērtē, pamatojoties tikai uz Regulu Nr. 40/94, kā to ir interpretējušas Kopienų tiesas, nevis pamatojoties uz tās agrāk pieņemto lēmumu praksi (Tiesas 2002. gada 9. oktobra spriedums lietā T-36/01 *Glaverbel*/ITSB (*Surface d'une plaque de verre*), *Recueil*, II-3887. lpp., 35. punkts, un 2002. gada 20. novembra spriedums lietā T-79/01 un T-86/01 *Bosch*/ITSB ("Kit pro" un "Kit Super Pro"), *Recueil*, II-4881. lpp., 32. punkts). Tādējādi šim argumentam nav nozīmes.
- 50 Ņemot vērā visus šos motīvus, pirmais pamats ir jānoraida.

Par tiesību tikt uzklausītam pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 51 Prasītāja uzskata, ka tiktāl, ciktāl Apelāciju padome nav likusi saprast, ka tā šaubās par apliecinājuma ticamību un ka tā atzīst to par pierādījumu ar ierobežotu spēku, Apelāciju padomei būtu jādod viņai iepriekšēja iespēja sniegt savus apsvērumus atbilstoši Regulas Nr. 40/94 73. panta otrajam teikumam. Prasītāja paskaidro, ka, ņemot vērā citas Apelāciju padomes lēmumu citā lietā (iepriekš 21. punktā minētā lieta “Grafenwälder”/“Grafenwalder”), viņa varēja pieļaut, ka ITSB iesniegtie dokumenti bija pietiekami, lai sniegtu tai informāciju par preču zīmes izmantošanas vietu, periodu, apjomu un raksturu. Prasītāja it īpaši norāda, ka viņai nebija pamata domāt, ka Apelāciju padome oficiālo paziņojumu vērtētu kā pierādījumu ar ierobežotu spēku. Tāpēc prasītāja uzskata, ka “tiesai”, kura izskatīja lietu, bija viņu jāinformē par juridisko viedokli, ko tā nezināja un uz kura pamata minētā “tiesa” gatavojās pieņemt savu lēmumu. Pastāvot šiem apstākļiem, izskatāmā lieta atšķiras no tās, kas bija pamatā Pirmās instances tiesas 2002. gada 5. jūnija spriedumam lietā *Hershey Foods/ITSB (Kiss Device with plume)* (T-198/00, *Recueil*, II-2567. lpp.) un uz ko atsaucas apstrīdētais lēmums.
- 52 ITSB savukārt uzskata, ka tiesības tikt uzklausītam attiecas uz visiem faktiskajiem un tiesību apstākļiem, pamatojoties uz kuriem tiek pieņemts lēmums, bet ne uz galīgo nostāju, ko iestāde grasās paust. Šādos apstākļos ITSB uzskata, ka Iebildumu nodaļa nebija pārkāpusi tiesības tikt uzklausītam un jebkurā gadījumā tās lēmumu nevar pārsūdzēt Pirmās instances tiesā.
- 53 Ja tomēr prasītājas izvirzītais pamats attiecas uz Apelāciju padomes lēmumu, ITSB uzskata, ka pretenzija par to, ka ir liegtas tiesības tikt uzklausītai, ir nesaprotama, jo

Apelāciju padome noraidīja iebildumus tā paša iemesla dēļ, kura dēļ to darīja Iebildumu nodaļa.

- 54 Persona, kas iestājusies lietā, uzskata, ka ITSB var pamatot savu lēmumu tikai ar tiem faktiem, kas zināmi abām pusēm un attiecībā uz kuriem tās varēja iesniegt apsvērumus. Vērtējums par to, ciklāl noteikti attiecināmi fakti ir pietiekami, lai pierādītu preču zīmes patieso un faktisko izmantošanu, attiecas uz tiesību jautājumiem. Tas nekādi neattiecas uz faktu konstatēšanu, bet uz iesniegto dokumentu juridisko vērtējumu, kas ITSB nav iepriekš jāapspriež ar pusēm. Persona, kas iestājusies lietā, arī norāda, ka mudināt vienu pusi sniegt vairāk pierādījumu preču zīmes izmantošanai būtu pretrunā ITSB pienākumam ievērot neitralitāti.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 55 Vispirms ir jāapsver, ka prasītāja, kā pamatu izvirzot tiesību tikt uzklausītai pārkāpumu, faktiski atsaucas uz to, ka ir pārkāpts Regulas Nr. 40/94 73. panta otrais teikums, kas paredz, ka ITSB lēmumi balstās tikai uz tādiem motīviem, par ko pusēm bija iespēja iesniegt savus apsvērumus.
- 56 Turklāt ir jāatzīmē, ka tiesas sēdē prasītāja norādīja, ka šis pamats skar gan procesu, kurā tika pieņemts Iebildumu nodaļas lēmums, gan procesu, kurā tika pieņemts Apstrīdētais lēmums.
- 57 Kas attiecas uz procesu, kurā tika pieņemts Iebildumu nodaļas lēmums, pirmo reizi šis pamats šajā jautājumā tika izvirzīts mutvārdu procesā.

- 58 Atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 48. panta 2. punkta pirmajai daļai iztiesāšanas laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā.
- 59 Katrā ziņā atbilstoši Regulas Nr. 40/94 63. panta 1. punktam prasības Kopienų tiesās var celt tikai par Apelāciju padomju lēmumiem. Tādēļ ir pamats uzskatīt, ka šādu prasību ietvaros ir pieņemami tikai tie pamati, kas izvirzīti par pašas Apelāciju padomes lēmumu.
- 60 Tāpēc pamats, kas izvirzīts kā Regulas Nr. 40/94 73. panta otrā teikuma pārkāpums, ciktāl tas attiecas uz Iebildumu nodaļas lēmumu, ir jānoraida kā nepieņemams.
- 61 Attiecībā uz apstrīdēto lēmumu — pat uzskatot, ka prasītāja faktiski pārmet Apelāciju padomei, ka tā nav atcēlusi Iebildumu nodaļas lēmumu, neskatoties uz šķietamo procesuālo kļūdu, kas padara šo lēmumu apstrīdamu, ir jāatzīst, ka apstrīdētā lēmuma 26. punktā pamatoti tika atzīts, ka, pārbaudot lietas materiālus, ITSB ir tiesīgs izmantot visas norādes, ko sniegusi puse, nedodot tai iepriekšēju iespēju sniegt par tiem savus apsvērumus. Katrā ziņā Apelāciju padomei nav pienākuma atcelt Iebildumu nodaļas lēmumu tikai šī iemesla dēļ, ja nav pieļauti nekādi tiesību pārkāpumi pēc būtības. Turklāt ir jāuzsver, ka prasītāja iesniedza apelācijas sūdzību Apelāciju padomei, lai tostarp uzsvērtu savu viedokli par izskatāmajā lietā iesniegto pierādījumu atbilstību, lai pierādītu preču zīmes faktisko izmantošanu, un tāpat viņa šajā jautājumā tika uzklausi.

- 62 Kas attiecas uz prasītājas tiesībām tikt uzklusītai pašā procesā Apelāciju padomē, ir jāatgādina, ka faktu vērtēšana attiecas uz lēmuma pieņemšanu. Tiesības tikt uzklusītam attiecas uz visiem faktiskajiem un tiesību apstākļiem, pamatojoties uz kuriem tiek pieņemts lēmums, bet ne uz galīgo nostāju, ko iestāde grasās paust (pēc analogijas skat. Pirmās instances tiesas 1999. gada 21. janvāra spriedumu lietā T-129/95, T-2/96 un T-97/96 *Neue Maxhütte Stahlwerke et Lech-Stahlwerke/ Komisija, Recueil*, II-17. lpp., 231. punkts). Turklāt, kā tas jau tika atzīmēts, tā kā prasītāja pati iesniedza attiecīgos dokumentus procesā ITSB, viņa acīmredzami varēja sniegt savus apsvērumus par tiem un to atbilstību. Pastāvot šiem apstākļiem, Apelāciju padomei nebija jāuzklausa prasītāja par faktisko apstākļu, ar kuriem tā izvēlējās pamatot savu lēmumu, vērtējumu.
- 63 Šo iemeslu dēļ ir jānoraida pamats par Regulas Nr. 40/94 73. panta otrā teikuma pārkāpumu.

Par dispozitivitātes principa pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 64 Prasītāja uzskata, ka Regulas Nr. 40/94 74. panta pirmajā punktā ietvertais dispozitivitātes princips paredz — ja vien Apelāciju padomei nebija iemesla šaubīties par apliecinājumā ietverto norāžu ticamību, pamatojoties uz personas, kas iestājusies lietā, apsvērumiem vai dokumentos esošām pretrunīgām norādēm, tā nebija tiesīga pēc savas iniciatīvas apstrīdēt norādes un atzīt, ka apliecinājumam ir vājš pierādījuma spēks.

- 65 Izskatāmajā lietā Apelāciju padome kļūdaini uzskatīja, ka nebija pārkāpts Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkts. Apelāciju padome faktiski nebija izdarījusi nekādu secinājumu no tā, ka persona, kas iestājusies lietā, nebija apstrīdējusi pierādījumus attiecībā uz preču zīmes izmantošanu. Turklāt Apelāciju padome neņēma vērā faktu, ka šo pierādījumu raksturs un saturs klusējot tika atzīts par pārliecinošu, jo persona, kas iestājusies lietā, saīsināja savu preču sarakstu un vēlāk, tostarp apelācijas procesā, tā izteicās tikai par sajaukšanas iespēju. Pastāvot šiem apstākļiem, nebija nekāda iemesla šaubīties par iesniegto dokumentu pareizību un ticamību. Prasītāja uzskata, ka Iebildumu nodaļai tāpēc nebija nekāda juridiska pamata, lai, pirmkārt, pēc savas iniciatīvas tos uzskatītu par apstrīdētiem, otrkārt, lai šaubītos par apliecinājumā ietvertu norāžu ticamību un, treškārt, lai atzītu, ka tiem ir vājš pierādījuma spēks. Tikai šī iemesla dēļ vien apstrīdētais lēmums ir apstrīdams, jo ir pieļauts būtisks procesuāls pārkāpums.
- 66 Attiecībā uz jautājumu par to, vai izmantošana bija pierādīta, jo persona, kas iestājusies lietā, neapstrīdēja šo izmantošanu pēc tam, kad prasītāja iesniedza uz to attiecināmus pierādījumus, ITSB norāda, ka Pirmās instances tiesa jau ir lēmusi par šiem argumentiem savā 2002. gada 13. jūnija spriedumā lietā T-232/00 *Chef Revival USA/ITSB — Massagué Marin* ("Chef") (*Recueil*, II-2749. lpp.). Atbilstoši šim spriedumam no Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkta izriet, ka tie ir lietas dalībnieki, kam uzlikts pienākums sniegt pierādījumus, pamatojot savus lūgumus. Šajā spriedumā nav norādes uz atkāpi no šī principa gadījumā, ja pierādījumi nav apstrīdēti.
- 67 Kas attiecas uz jautājumu par to, vai attieksmes nepaušanu var uzskatīt par piekrišanu faktiem, ITSB uzsver, ka ne Regulā Nr. 40/94, ne Regulā Nr. 2868/95 nav tiešas atsauces uz šādu principu. Ja pieteicējs nesniedz nekādus apsvērumus, ITSB var lemt par iebildumiem, pamatojoties uz pierādījumiem, kas ir tā rīcībā. ITSB vēl norāda, ka pat tad, ja preču zīmes reģistrācijas pieteicējs nereaģē uz iebildumiem, ITSB rīcībā ir viņa reģistrācijas pieteikums, kas kopā ar iebildumiem veido pamatu, kurš vajadzīgs lēmuma pieņemšanai.

- 68 ITSB piebilst, ka atbilstoši Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. punktam, ja preču zīmes reģistrācijas pieteicējs ir lūdzis pierādīt iebildumu iesniedzēja preču zīmes faktisko izmantošanu, iebildumi ir jānoraida, ja šādi pierādījumi netiek sniegti.
- 69 Visbeidzot, ņemot vērā visus šos elementus, ITSB paskaidro, ka nevar piekrist prasītājas argumentam, saskaņā ar kuru reģistrācijas pieteikuma sašaurināšana ir klusējot izteikta piekrišana. ITSB uzskata, ka šādu sašaurināšanu var veikt jebkurā brīdī un tai nav nekāda sakara ar iebildumu procesu. Prasītājas arguments šajā jautājumā nav pārliecinošs.
- 70 Persona, kas iestājusies lietā, norāda, ka atbilstoši Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punktam ITSB, pārbaudot faktus, aprobežojas ar pušu izvirzītajiem pamatiem un to izteiktajiem lūgumiem. Tādējādi iebildumus nevar noraidīt tikai tādēļ, ka iebildumu iesniedzēja nav pierādījusi patieso un faktisko izmantošanu, ja preču zīmes reģistrācijas pieteicējs nav apstrīdējis tās preču zīmes izmantošanu, ar kuru tā pamato savus iebildumus. Persona, kas iestājusies lietā, uzskata — ja preču zīmes, ar kuru pamato iebildumus, izmantošana jebkādā procesa brīdī tiek apstrīdēta, tad tiek apstrīdēts viss process, tostarp iespējamais apelācijas process. Tāpēc apstrīdēšana nav jāveic atkārtoti, tā zaudē spēku tikai tad, ja preču zīmes reģistrācijas pieteicējs to tieši atsauc vai ja tas skaidri atzīst agrākās preču zīmes patieso un faktisko izmantošanu, kā tas izskatāmajā lietā nav noticis.
- 71 Persona, kas iestājusies lietā, piebilst, ka procesā Apelāciju padomē tā iesniedza apsvērumus par preču zīmes izmantošanas neesamību. Kas attiecas uz faktu, ka iebildumu procesā tā izvirzīja vienīgi argumentu par preču zīmju sajaukšanas iespēju, tas nenozīmē, ka tā būtu atsaukusī savu izvirzīto pamatu par patiesas un faktiskas izmantošanas neesamību. Šādu atsaukšanu var veikt tikai tieši, kas izskatāmajā lietā nav noticis.

- 72 Attiecībā uz tās reģistrācijas pieteikumā norādīto preču saraksta saīsināšanu, persona, kas iestājusies lietā, uzskata — šāda saīsināšana nenozīmē, ka tā būtu netieši atteikusies apstrīdēt preču zīmes izmantošanu. Atteikties no šādas apstrīdēšanas var, tikai noteikti paziņojot to ITSB. Persona, kas iestājusies lietā, piebilst, ka preču un pakalpojumu saraksta saīsināšana ir saistīta ar citiem faktiem un ir izraisījusi citus iebildumu procesus.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 73 Pirmām kārtām ir jānorāda, ka, izvirzot pamatu par “dispozitivitātes” principa pārkāpumu, prasītāja atsauca uz faktu, ka ir pārkāpts Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkts.
- 74 Atbilstoši šīs normas noteikumiem “procesos, kas attiecas uz relatīvu pamatu reģistrācijas noraidīšanai [relatīvu atteikuma pamatojumu], Birojs aprobežojas ar faktu, pierādījumu un argumentu, ko puses iesniegušas [pušu izvirzīto pamatu un lūgumu], pārbaudi”. Vārds “lūgums” izskatāmajā lietā ietver sevī preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, kā arī iebilduma, kas šajā sakarā tiek izteikts, pieteikumu. Vārds “pamati” ietver sevī tiesību un faktiskos apstākļus, ko puses izvirza, pamatojot savus lūgumus.
- 75 Tātad izskatāmajā lietā ITSB bija izvirzīti divi lūgumi Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkta izpratnē. Pirmais, ko iesniedza persona, kas iestājusies lietā, bija vērsti uz preču zīmes “Salvita” reģistrāciju. Otrais, ko iesniedza prasītāja, bija vērsti uz to, lai iebilstu pret šo reģistrāciju, tādēļ ka pastāv agrāka preču zīme “SOLEVITA”. Šie divi lūgumi bija pamatoti ar pušu izvirzītajiem pamatiem.

- 76 Šajā sakarā ir jāatgādina — ja Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkta redakcijā tās franču valodas versijā pusēm tieši nav paredzēts pierādījumu sniegšanas pienākums, tomēr no šīs normas izriet, ka arī pusēm ir uzlikts pienākums sniegt pierādījumus, lai pamatotu savus lūgumus. Šādu interpretāciju apstiprina šīs pašas normas redakcijas analīze citās valodās un tostarp redakcija angļu valodā, kas paredz *"the facts, evidence and arguments provided by the parties"*, redakcija vācu valodā, kas paredz *"das Vorbringen [...] der Beteiligten"* un redakcija itāļu valodā, kas atsaucas uz *"[ai] fatti, prove ed argomenti addotti [...] dalle parti"* (iepriekš 66. punktā minētais spriedums lietā "Chef", 45. punkts).
- 77 Tomēr atbilstoši Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. un 3. punktam pēc preču zīmes reģistrācijas pieteicēja lūguma agrākas preču zīmes īpašniekam, kas cēlis iebildumus, jāsniedz pierādījumi, ka šī preču zīme ir faktiski izmantota vai pastāv pamatoti iemesli tās neizmantošanai. Iesniedzot šādu lūgumu, reģistrācijas pieteicējs panāk, ka iebildumu iesniedzējam tiek uzlikts pienākums pierādīt faktisko izmantošanu (vai to, ka pastāv pamatoti iemesli tās neizmantošanai), pretējā gadījumā tā iebildumi tiks noraidīti. Lai to panāktu, lūgums ITSB jāizsaka skaidri un savlaicīgi. Tas nozīmē, ka iebildumus var noraidīt faktiskās izmantošanas pierādījuma neesamības dēļ tikai tad, ja reģistrācijas pieteicējs skaidri un savlaicīgi ir lūdzis sniegt šādu pierādījumu, vēršoties ITSB (Pirmās instances tiesas 2004. gada 17. marta spriedums lietā T-183/02 un T-184/02 *El Corte Inglés/ITSB — González Cabello et Iberia Líneas Aéreas de España* ("MUNDICOR"), *Recueil*, II-965. lpp., 38. un 39. punkts).
- 78 Izskatāmajā lietā persona, kas iestājusies lietā, 1999. gada 27. oktobrī lūdza prasītāju sniegt tās preču zīmes faktiskās izmantošanas pierādījumu atbilstoši Regulas Nr. 40/94 43. panta 2. punktam. Nav šaubu par to, ka šis lūgums tika izteikts skaidri un savlaicīgi. Tātad tas uzlika prasītājai pienākumu pierādīt tās preču zīmes faktisko izmantošanu.
- 79 Šādos apstākļos, ņemot vērā faktu, ka persona, kas iestājusies lietā, neatsauca preču zīmes "Salvita" reģistrācijas pieteikumu, ka prasītājas pienākums bija pierādīt tās preču zīmes faktisko izmantošanu un ka izskatāmajā lietā šāds pierādījums netika

sniegts, ir jāsecina — ITSB pamatoti noraidīja iebildumus, neskatoties uz to, ka persona, kas iestājusies lietā, neapstrīdēja pierādījumus, ko prasītāja izvirzīja savu iebildumu pamatošanai.

- 80 Kas attiecas uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru persona, kas iestājusies lietā, būtu saīsinājusi savā reģistrācijas pieteikumā norādīto preču sarakstu un tātad netieši būtu uzskatījusi, ka bija sniegts preču zīmes faktiskas izmantošanas pierādījums, ir jāatzīmē — persona, kas iestājusies lietā, lūdza saīsināt tikai to preču sarakstu, kuras uzskaitītas 5. klasē Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumā. Turklāt nav šaubu par to, ka iebildums, ko iesniedza prasītāja, bija vērstas tikai pret tām precēm, kas Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumā uzskaitītas 29., 30. un 32. klasē. Tas nozīmē, ka reģistrācijai pieteikto preču saraksta saīsināšana izskatāmajā lietā nevar ietekmēt prasītājas celto iebildumu. Katra ziņā ir jāatgādina, ka uz prasītāju gulstas pienākums sniegt pierādījumu, ka attiecīgā preču zīme ir bijusi faktiski izmantota. Nepastāvot šādam pierādījumam, un, ciktāl persona, kas iestājusies lietā, nav atsaukusi tās iesniegto Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu, ITSB bija tiesīgs noraidīt prasītājas celto iebildumu.
- 81 Rezumējot iepriekš minēto, pamats, kas izvirzīts kā Regulas Nr. 40/94 74. panta 1. punkta pārkāpums, ir jānoraida un līdz ar to prasība kopumā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 82 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums nav labvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar ITSB un personas, kas iestājusies lietā, prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA
(piektā palāta)

nospriež:

- 1) **prasību noraidīt;**
- 2) **prasītāja atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Vilaras

Dehousse

Šváby

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā, 2005. gada 7. jūnijā.

Sekretārs

H. Jung

Priekšsēdētājs

M. Vilaras